

viet nam BULLETIN

Verschijnt om de 14 dagen
Redaktie: M. v. Dulleman
E. de Lijser
O. D. v. d. Muyzenberg
Tineke Nijenhuis
A. A. Regtien
Redaktie/administratieadres:
Vietnam Bulletin
p/a ASVA
Weesperstraat 51, Amsterdam
Gironummer: 1 28 11 98, tnv Vietnam Bulletin
Abonnement f 5, -- per half jaar
Los nummer 40 cent.

Eerste jaargang nr. 20 - 4 maart 1967.

HET TET-BESTAND EN AMERIKA'S HOUDING T.O.V. ONDERHANDELINGEN

Het bestand gedurende het Vietnamese Nieuwjaar (Tet) duurde 4 dagen, van 8 t/m 11 februari. Tijdens het bestand waren er in Londen besprekingen tussen Wilson en Kosigin gaande. Het bombarderen van Noord-Vietnam werd - uit beleefdheid tegenover Wilson, zoals men algemeen aanneemt - op 12 februari nog niet hervat.

Hieronder volgt een reeks berichtjes over wat zich tijdens dit bestand afspeelde en over Amerika's houding ten opzichte van onderhandelingen.

De stemming in Amerika

"Het Pentagon heeft minachting voor de spelletjes en de wisselvallige meningen van de intellectuelen. Meer dan ooit is de Amerikaanse militaire staf van een militaire overwinning overtuigd. En met hen de burgerstrategen, de academici en medewerkers van de Rand Corporation (de grote denkfabriek voor strategische wereldproblemen. Red. VB). Volgens hen is het voldoende om een constante druk uit de lucht op Noord-Vietnam vol te houden en in het zuiden een tot 750.000 man vergroot expeditieleger 5 of 6 jaar te handhaven.

60 tot 65 % van de Amerikaanse publieke opinie zal dit goedkeuren. Dat is geen punt om bezorgd over te zijn.

Gezien deze feiten, vragen de militairen zich af waarom men tijd zou verliezen met gebabel aan de groene tafel, met een tegenstander zo wantrouwend en listig als een duivel, terwijl men met geduld op het slagveld een veel completere overwinning kan bereiken?"

(Georges Chaffard, l'Express 20/26-2-'67)

En Newsweek citeert een woordvoerder van het Amerikaanse Ministerie van Buitenlandse Zaken:

"Het is duidelijk dat de Noord-Vietnamezen behoorlijk getroffen worden en dat de bombardementen veel effectiever zijn dan een heleboel mensen zouden willen geloven. Hanoi is waarschijnlijk nog niet zó hard getroffen dat het over vredesonderhandelingen wil praten, maar het kan de prijs voor de oorlog niet eeuwigdurend blijven betalen."

(Newsweek, 16-1-'67)

McNamara is, aldus Le Monde, zo voorzichtig geworden dat hij geen datum meer noemt voor het aflopen van de oorlog. Alles gaat volgens hem in de richting van een 'overwinning' voor de 1¼ miljoen soldaten die vechten onder de vlag van de vrije wereld.

"Men spreekt in Washington nog slechts over onderhandelingen om een 'way-out', een uitweg voor Hanoi open te houden. Er is daar minder dan ooit sprake van een politiek compromis in Saigon. Hetgeen niet wil zeggen dat het Witte Huis ervan af ziet, het thema van het zoeken naar vrede te exploiteren."

(Alain Clément, Le Monde, 22-2-'67)

En Ky ?

"Saigon, 17 februari (UPI). Gedurende een officiële receptie vroeg een journalist aan generaal Ky: "Wat zou het onderwerp van onderhandelingen moeten zijn?"

De regeringsleider antwoordde: "Precies, wat valt er te onderhandelen? Iedereen praat over onderhandelen. Om niet uit de toon te vallen, moet ik dat ook wel doen. Maar ik geloof dat we de oorlog moeten intensiveren, tot het moment dat de kommunisten zich er rekenschap van gaan geven dat ze niet kunnen winnen."

(Le Monde, 18-2-'67)

Bemiddelingspogingen

Gedurende het bestand vonden pogingen tot bemiddeling plaats. Hanoi stelt als enige voorwaarde dat de bombardementen op Noord-Vietnam voorgoed zullen worden stopgezet. Volgens l'Express bemiddelt Kosigin, maar weigert Hanoi te voldoen aan de Amerikaanse voorwaarde de hulp aan Noord-Vietnamese troepen in Zuid-Vietnam stop te zetten. Volgens de Unita, het blad van de Italiaanse communistische partij, heeft Kosigin echter geen bemiddelingsrol gespeeld (18-2-'67). Uit New Delhi komt het volgende bericht:

"New Delhi, 21 februari (A.F.P.) Gedurende de twee afgelopen weken hebben contacten plaats gevonden tussen de Ambassade van de Verenigde Staten en Nguyen Hoa, Consul-Generaal van Noord-Vietnam door bemiddeling van Trilokinath Kaul, secretaris van de Minister van Buitenlandse Zaken van India", zo heeft Mohammed Chagla, Minister van Buitenlandse Zaken verklaard aan het Indische persbureau P.T.I.

Van het begin af hebben de VS doen weten dat zij bereid waren de bombardementen op Noord-Vietnam te staken wanneer er ook maar het minste 'fluisteren' uit Hanoi zou komen, verklaarde Chagla. "Er is uit Hanoi geen fluisteren maar een machtige schreeuw gekomen" bevestigde de minister. Toen men hem ondervroeg over het antwoord van Hanoi verklaarde Chagla dat er een belangrijke wijziging was gekomen in de onderhandelingspositie van Hanoi en van het Zuidvietnamese Bevrijdingsfront. Zij hebben niet de voorwaarden gesteld die zij vroeger stelden om aan de onderhandelingstafel plaats te nemen, zo voegde hij er aan toe. "De VS hebben een onverhoopte gelegenheid voorbij laten gaan" om Hanoi aan de onderhandelingstafel te krijgen, zo meende hij."

(Le Monde, 22-2-'67)

Troepenbewegingen

Washington had echter geen andere keus dan de bombardementen te hervatten, aldus verklaarde Wilson want "Hanoi had de wapenstilstand gebruikt om belangrijke voorraden naar zijn troepen in het Zuiden te sturen. "The Guardian citeert I. F. Stone's Weekly die op basis van persverslagen en gesprekken met regeringswoordvoerders tot de volgende conclusies komt:

1. Er waren geen aanwijzingen van welke troepenbewegingen naar het Zuiden dan ook.
2. De enige berichten waren over troepentransporten binnen Vietnam, niet naar Zuid-Vietnam.
3. Er was ook een zeer grote toevoer van Amerikaanse voorraden, naar hun militairen in deze periode.

Stone zegt dat de Amerikaanse campagne om de andere zijde van het verbreken van het Tet-bestand te beschuldigen, begon met een persconferentie van Rusk, de minister van Buitenlandse Zaken, op 9 februari. Hij zei toen: "We hebben een groot aantal boten en andere vaartuigen langs de kust van Noord-Vietnam en de gedemilitariseerde zone naar het Zuiden zien gaan". Hij zei niet dat die voorraden naar Zuid-Vietnam gingen. En een Amerikaanse verslaggever citeerde een Amerikaanse woordvoerder die bekend maakte dat zij geen rapporten hadden die melding maakten van manschappen of materieel die de gedemilitariseerde zone en een gebied van 30 mijl daarvandaan binnen gingen."

(Richard Scott, The Guardian, 24-2-'67)

Stone wijst er verder op dat de bootjes en de vrachtauto's die de Amerikanen tussen de 17e en de 19e breedtegraad hebben gezien, bestemd kunnen zijn geweest voor de 2 miljoen inwoners van dit gebied die door de aanhoudende bombardementen lange tijd niet bevoorrad konden worden. En dat volgens de Chicago Daily News de eerste dag van het Tet-bestand een nieuw record van Amerikaanse aanvoer op het vliegveld van Saigon te zien gaf, terwijl de weg van Saigon naar Tay Ninh lange files vrachtauto's bevatte, die door tanks en helikopters werden

beschermd. Zijn conclusie is dat beide zijden gedurende het bestand manschappen en voorraden hebben vervoerd, hetgeen door de bestandsovereenkomst ook niet verboden was.

"Maar de Amerikaanse autoriteiten begonnen een grote campagne om de andere kant te belasteren en te zeggen dat deze het bestand zou hebben geschonden door zulke verplaatsingen en rechtvaardigen hun hervatting van de bombardementen op het Noorden met deze zogenaamde schending en kregen daarbij de steun van Wilson. Volgens Stone "hebben de Amerikaanse militairen - met het Ministerie van Buitenlandse Zaken en het Witte Huis - nooit een succesvollere Operatie Hersenspoeling uitgevoerd."

(The Guardian, 24-2-'67)

Een antwoord op deze beschuldigingen volgde onmiddellijk:

"Het Amerikaanse ministerie van Oorlog ontkende ooit beweerd te hebben dat het zijn eigen militaire bevoorradingsoperaties gestaakt zou hebben. Het beweerde dat het punt waaraan I. F. Stone voorbij zag, was dat de Amerikaanse luchtmacht het luchtruim beheerst en geen staakt het vuren nodig heeft om de troepen te bevoorraden. De tegenpartij heeft echter eenvoudig het bestand gebruikt om te profiteren van 4 bomvrije dagen voor maximale aanvoer van voorraden.

Met andere woorden, het Pentagon beschouwt het dus als gerechtvaardigd dat de eigen voorraden aangevoerd worden tijdens een bestand, omdat het het luchtruim onder controle heeft."

(The Guardian, 25-2-'67)

Inmiddels zijn de operaties op volle kracht hervat:

"Het Amerikaanse leger begon in de zone C, een honderdtal kilometers ten Noord-Westen van Saigon, de belangrijkste operatie van deze oorlog, die "Junction City" is gedoopt. 25.000 soldaten nemen er direct aan deel, maar in feite zijn er 45.000 man bij betrokken, als men de logistieke diensten meetelt. En verder moeten er nog twee bataljons Zuid-Vietnamese mariniers genoemd worden.

Het doel van dit offensief is om het hoofdkwartier van het Bevrijdingsfront te omsingelen, dat zich, naar men aanneemt, bevindt in deze streek vlak bij de Cambodjaanse grens.(...)

Het offensief is woensdagochtend begonnen, maar is pas donderdag bekend gemaakt. Het werd voorbereid tijdens het Tet-bestand. Er werden toen belangrijke bewegingen van Amerikaanse konvoeien in deze streek waargenomen."

(Le Monde, 25-2-'67)

GROOT VIETNAM-DESKUNDIGE OMGEKOMEN

Op 21 februari kwam de Franse Vietnam-deskundige Bernard B. Fall om het leven door een trekbom, toen hij met Amerikaanse mariniers in de omgeving van Hue op patrouille was. Als 16-jarige jongen nam hij in de tweede wereldoorlog deel aan het Franse verzet. In een boekbespreking die op 9 februari verscheen, haalde hij zijn ervaringen met het verzet nog eens op. Hij verzet zich tegen de stelling van een Engels historicus die erop neer komt dat het Franse verzet op de belangrijkste punten beheerst werd door een Engelse speciale dienst. Toegegeven, zegt hij, voor een aantal voorzieningen (wapens, radio's enz.) was het Franse verzet afhankelijk en er was een zekere kern van gedropte Engelse agenten, maar

"wat SOE (Engelse dienst voor speciale opdrachten, VB) niet kon, was mij recrutereren, en met mij 30.000 andere mannen en vrouwen zoals ik, enkelen jonger en velen ouder dan ik, om een paar jaren te gaan leven in het ongenadige klimaat van de Alpen of de Pyreneën, om van daaruit de Wehrmacht te bestrijden met lichte wapens. Ik ging alleen maar omdat ik voelde dat ik moest en ik bleef omdat ik wist dat de zaak goed was."

(New York Review of Books, 9-2-'67)

Fall studeerde vanaf 1951 in de Verenigde Staten politieke wetenschappen en vertrok in 1953 naar Vietnam, waar hij het falen van de Franse oorlogstaktiek tegen de Vietminh van dichtbij meemaakte. Deze ervaringen legde hij later neer in zijn levendige boek 'Street without Joy'. Fall werd hoogleraar in de leer van de internationale betrekkingen aan de neger-Howard University. Zijn grote faam als kenner van Vietnam verwierf Fall zich echter met zijn

'The Two Viet-Nams' (1963), waarin hij de regimes ten noorden en ten zuiden van de 17e breedtegraad met elkaar vergeleek. Ook dit boek was gebaseerd op meer dan één verblijf, zowel in Noord-Vietnam (waar hij vele gesprekken voerde met de topleiders Ho Chi Minh en Pham Van Dong) als in Zuid-Vietnam. Dit boek gaat nog steeds door voor een van de weinige standaardwerken over het gebied.

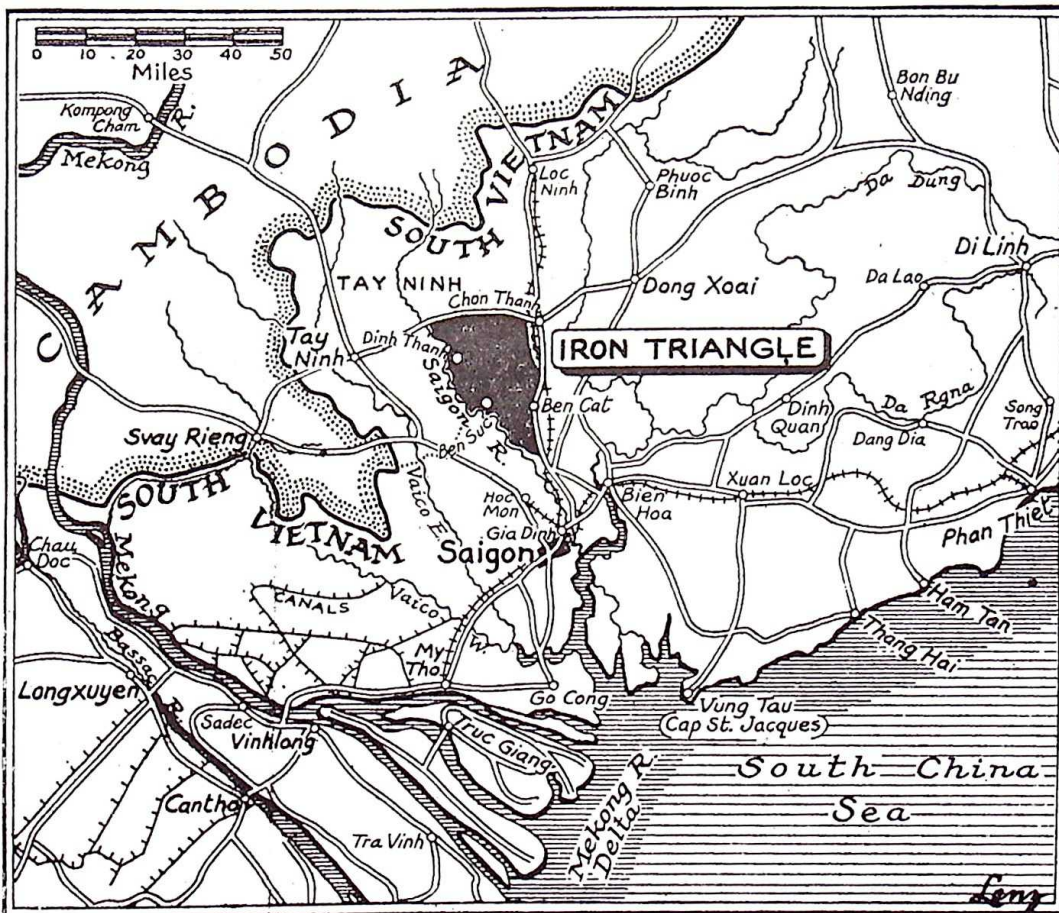
Tegenover het Amerikaanse beleid in Vietnam stelde Fall zich, zoals destijds tegenover het Franse, kritisch op. Hij bleef een communistisch gevaar zien, maar verzette zich tegen de domme en naieve wijze waarop de Amerikanen dit dachten te kunnen bestrijden. Hij vergeleek de politieke systemen van Noord- en Zuid-Vietnam en concludeerde, dat ze beide veel gelijkenis vertoonden, met alleen dit verschil, dat het noordelijke systeem het geweldige voordeel had, dat het efficiënt was.

Jacques Decornoy schrijft in *Le Monde*:

"(Fall) was een onderzoeker die geen compromissen wilde sluiten, die propaganda weigerde te maken voor wie dan ook ...

Soms van communistische zijde bekritiseerd, werd hij vooral gevreesd door de Amerikaanse autoriteiten, vanwege zijn onfeilbare geheugen en zijn weigering de geschiedenis te vervalsen".
(*Le Monde*, 23-2-'66)

Bernard Fall was geboren in 1926.



Christian Science Monitor, 28-1-67

NOODKREET VAN EEN VIETNAMEES DIE "OP ONZE HAND" IS OVER DE IJZEREN DRIEHOEK

U kunt lezen hoe de operatie van de IJzeren Driehoek in zijn werk ging. Er worden 6.000 mensen geëvacueerd. Toch lees ik vandaag in de krant dat de Vietcong er nog steeds is, en dat een Amerikaans peloton grote verliezen heeft geleden. En in de komende dagen zult u merken dat de Vietcong nog steeds aanwezig is. Wanneer u 6.000 mensen evacueert, hebben ze geen huis, geen medische zorg. Zij zijn niet rijk, zoals u. Ze hebben een heel klein huisje. Maar ze moeten er hun hele leven aan bouwen, en in dat huisje hebben waarschijnlijk hun grootouders en ouders

gewoond. Ze zijn blij dat ze dat huisje hebben en in hun gewone doen zijn ze niet afhankelijk van Amerikaanse hulp. Ze zijn afhankelijk van het viswater, het rijstveld, de bomen. Zo leven zij al duizenden jaren met hun land. Maar nu, door ze te verdrijven, ruïneren we ze. We verbranden alles. Nu worden ze boos en voelen zich meer tot de communisten aangetrokken. En, neemt u me niet kwalijk dat ik het zeg, ik meen het goed met u, ze worden ook meer en meer anti-Amerikaans.

(Col. Nguyen Khuong, vroeger militair attaché van Saigon in Washington, op een persconferentie)

(I. F. Stone's Weekly, 13-2-'67)

DE PACIFICATIE EEN MISLUKKING

door DENNIS WARNER, schrijver van het bekende boek 'The last Confucian. Vietnam, South-East Asia and the West'. Warner, een Australiër, is sinds de Tweede Wereldoorlog als correspondent in Azië werkzaam en is sterk anti-communistisch.

(The Reporter, 1 december '66)

Fouten in het verleden

In 1950 begon de Franse generaal Jean de Lattre de Tassigny een serie betonnen blokhuizen te bouwen, in een vertwijfelde poging de vlakte van Quang Nam, en verder noordwaarts de Delta van de Rode Rivier, onder controle te krijgen. De forten, op vaste afstand van elkaar gebouwd, hadden elk een voldoende groot gebied onder vuurbereik om te voorkomen dat de kommunistische kaders contact zouden krijgen met de boeren, dacht men. Maar het systeem werkte niet. De Vietminh infiltreerde eenvoudigweg 's nachts en stelde de blokhuizen één voor één buiten gevecht. Al lang verlaten, staan ze er nu nog; de smalle grachten er omheen zijn volgegroeid, het prikkeldraad is geroest. Blikken bussen, die dienden om indringers in de omliggende mijnevelden te verraden, rammelen nog in de moessonwind.

De regering Diem probeerde in dezelfde streek strategische dorpen te bouwen. Diems opvolgers experimenteerden met 'Nieuw-Leven' dorpen en operaties die dienden om het regeringsapparaat "als een olievlek" over de dorpen en rijstvelden uit te breiden. Al deze pogingen hadden tenminste één gemeenschappelijk kenmerk: een totaal gemis aan succes. Erger is, dat, hoewel het altijd de bedoeling was de boeren een veel beter leven te geven, ze geen van allen in staat schijnen te zijn het verschil uit te leggen tussen het Revolutionaire Ontwikkelings Programma van nú en de Nationale Revolutionaire Beweging uit de Diem periode. Ze gebruiken nog steeds de term "strategische dorpen", hoewel dat idee officieel al volkomen van de baan is.

Het nieuwe programma

Het nieuwe Revolutionaire Ontwikkelings Programma houdt in feite een grote verandering in organisatie, leiding, financiering en planning in. Maar het is gemakkelijk te begrijpen, dat de boeren niet zien in welke fijne trekjes het plan van de regering Diem verschilde van wat generaal Nguyen Duc Thang, de dynamische minister voor Revolutionaire Ontwikkeling, nu hoopt te bereiken, en dat ze ook geen verschil zien tussen hetgeen de communisten en hetgeen de anti-kommunisten van plan zijn. De afgelopen 6 jaar hebben opeenvolgende regeringen de Vietcong gevleid door zijn methodes en tactiek over te nemen. Een westerse hoge ambtenaar beklaagde zich 4 jaar geleden bij mij over het feit, dat in de strategische dorpen teveel werd overgenomen van de Vietcong. "Dat maakt het moeilijk voor de boer een criterium te vinden waarmee hij kommunisten van de regering kan onderscheiden", ze hij. "Dat verschil zou volkomen duidelijk moeten zijn voor de boeren en sterk in het nadeel van de kommunisten moeten uitvallen. Maar het is niet zo".

Als deze man nú in Vietnam was, zou ik dezelfde kritiek van hem verwachten.

Het Revolutionaire Ontwikkelings Programma was grotendeels bedoeld als een imitatie. Het is een bredere opzet van een operatie op kleine schaal van twee Amerikanen, Frank Scotton en Bob Kelly, in de provincie Quang Ngai in 1963. Zoals zoveel anderen waren Scotton en Kelly

onder de indruk van de kwaliteit van de agitatie en het propagandaprogramma van de Vietcong, en ze dachten dat het de moeite waard zou zijn om, in die door de kommunisten beheerste provincie, te proberen de Vietcong met zijn eigen methoden te verslaan. Scotton werkte voor de Amerikaanse Information Service, Kelly was afgevaardigde van het leger bij het Bureau voor Internationale Ontwikkeling. "We werkten ruwweg het idee uit van een gewapend propagandateam dat naar de dorpen zou gaan om met de bevolking te praten", zei Kelly, "zo eenvoudig was het".

Kelly en Scotton kozen met zorg hun rekruten in de strategische dorpen van het distrikt Tu Ngia, waar ze van plan waren het peloton te laten opereren. Na 30 dagen basis-indoktrinatie in allerlei zaken, vanaf de theorie van Mao Tse Tung over revolutionaire oorlogvoering tot aan de doelstellingen van de regering, ging het peloton aan het werk. Het succes overtrof de stoutste verwachtingen. Al gauw bracht het peloton de nacht door in gehuchten waar regerings-troepen voordien nooit 's nachts waren gebleven. Het team gaf onderwijs en hielp de dorpe-lingen, ze knipten hun zelfs het haar. En doordat sommige Vietnamezen, zoals vele mensen over de hele wereld, nogal graag roddelen met hun kapper, begon er ook belangrijke informa-tie binnen te komen.

Het idee bleek zo goed te zijn, dat Saigon het overnam en in Vung Tau scholen opzette om teams te trainen voor politieke aktiegroepen.

Tegelijkertijd werd het geïmiteerde kaderschema over andere delen van het land verspreid. Provinciehoofden begonnen hun eigen programma, waarvan sommige het Vung Tau idee over-lapten of er zelfs in strijd mee waren.

Nationalisatie van het idee

De tegenwoordige nationale, massale training van kaders in Vung Tau onder leiding van het Ministerie van Revolutionaire Ontwikkeling is het resultaat. Hier worden de lessen die Scotton en Kelly in Quang Nam gaven aan een kleine elite, uitgebreid tot wat volgens Saigon en Washing-ton een nationale revolutie zal worden. "Wat wij doen, is de revolutie beloven die de Vietcong ook beloofd heeft", zei een organisator van het massale plan. "Wij willen de kleine man een kans geven, door een eerlijke verdeling van het land en een goed landhervormingsprogramma, door er voor te zorgen dat de landeigenaars geen ontoelaatbare hoge pachten vragen, door sociale rechtvaardigheid. We zullen genoeg scholen en leerkrachten krijgen om iedereen een kans op onderwijs te geven. Maar we geloven niet in het doden van iedereen die tegen ons is. In dit opzicht zijn we niet zoals de Vietcong. We willen iedereen een kans geven, ook de land-eigenaren. We zullen de revolutie van de gehuchten naar de dorpen, de distrikten en de provin-cies laten overslaan, zodat het eventueel een nationale revolutie zal worden".

De praktijk

Dat was het principe. De praktijk is iets anders. Het zou natuurlijk wel erg optimistisch zijn, te verwachten dat de masaal opgeleide kaders van de Vung Tau school, die in veel grotere groepen (van 59 man) opereren, dezelfde resultaten zouden bereiken als de 27 man van het team Kelly-Scotton. De toevoeging van specialisten, die moesten helpen bij het opsporen van de grieven en wensen van de dorpeelingen, bij de medische zorg en bij de opbouw, was een noodza-kelijke en waardevolle toevoeging aan de eenvoudige agitatie en propaganda. Maar het was on-vermijdelijk dat dergelijke taken, behalve dat ze het initiatief verzwakten, het Ministerie van Revolutionaire Ontwikkeling in konflikt brachten met andere ministeries en departementen op dit gebied.

Hoewel er enkele uitzonderlijke successen zijn geboekt, zijn de algemeen hoge verwachtingen uitgelopen op nogal schrale resultaten. Misschien vindt het Ministerie van Revolutionaire Ont-wikkeling eens het antwoord op de greep die de Vietcong heeft op het platteland; dat antwoord is nú echter nog niet gevonden. (.....)

Het zou net zo misleidend zijn het programma te beoordelen aan het gebrek aan succes in de provincie Quang Nam, als aan de grote resultaten in de provincie An Giang in de Mekong Delta, waar de omstandigheden heel anders zijn. Quang Nam is bijna een karikatuur van de problemen die het programma over het algemeen ontmoet. En in An Giang is de toestand te mooi om ergens anders waar te zijn. (.....)

An Giang is voor 95 % veilig. Quang Nam is helemaal niet veilig. Ik vroeg het tegenwoordige provinciehoofd van Quang Nam naar een schatting van het aantal volkomen veilige gehuchten in zijn provincie. Hij keek op zijn kaarten en schatte dat er 155 op de hand van het regeringsleger waren en 386 op de hand van de Vietcong. Volgens een Amerikaanse schatting echter kunnen slechts 18 gehuchten als enigszins veilig worden beschouwd.

"Hoeveel dacht u dat er zo veilig zijn, dat u en ik er zouden durven overnachten?", vroeg ik het provinciehoofd.

Hij zweeg even en wees toen op de kaart het eilandje Cu Lao Chan aan, dat ongeveer 20 km uit de kust ligt. "Er is één dorpje op dit eiland", zei hij, "dat is het enige in de hele provincie waar men volkomen veilig zou kunnen overnachten".

Als om zijn woorden kracht bij te zetten, werd diezelfde nacht een deserteur van de Vietcong, die zijn vrouw bezocht in een dorp vlak bij de provinciehoofdstad, in zijn eigen huis vermoord door de Vietcong, op slechts 50 meter van een grote concentratie van regeringstroepen.

Het is vrijwel onmogelijk dergelijke dingen te voorkomen, en totdat het wél mogelijk is, moet de Revolutionaire Ontwikkeling tegenslag op tegenslag verwachten.

Juist om deze reden zijn de mislukkingen in Quang Nam zoveel belangrijker dan de successen ergens anders. Hoewel de problemen in Quang Nam zijn toegespitst door bijzondere ervaringen, geven ze toch wel een beeld van wat er verwacht moet worden in andere dichtbevolkte en kritieke provincies. Als men begrijpt wat er verkeerd is gegaan in Quang Nam, dan weet men ook waarom de Vietcong in een betrekkelijk regeringsgezinde provincie als Long An in de Mekong Delta kans gezien heeft om in de afgelopen zes maanden 4000 soldaten te rekruteren en te trainen voor zijn hoofdleger. (.....)

M o e i l i j k h e d e n

Bij de Revolutionaire Ontwikkeling zijn niet alleen de kaders uit Vung Tau betrokken, want de Revolutionaire Ontwikkeling brengt een groot aantal bijkomende en aanvullende werkzaamheden met zich mee, zoals economische hulp voor het platteland, zorg voor de vluchtelingen, uitbreiding van het politieleger, verkiezing van dorpshoofden en een betere salariering van de dorpshoofden. Op enkele van deze punten is er geen samenwerking binnen de regering, op andere punten is de samenwerking nauwelijks voldoende. Zo heeft bijvoorbeeld de regering zonder opgave van redenen zowel de verkiezing van dorpshoofden tegengehouden als het door Amerika gefinancierde plan om het salaris van de dorpshoofden te verdubbelen (ter bestrijding van de corruptie en om de plattelandsgebieden betere leiders te geven).

Tegen deze achtergrond gezien, is het nauwelijks opzienbarend dat er conflicten bestaan tussen het Ministerie voor Revolutionaire Ontwikkeling en de regionale militaire kommandanten, die in staat zijn elk programma van Saigon te maken of te breken.

Afgezien van de Vietcong en de nu vrijwel bedwongen Boeddhistische verzetsbeweging, heeft de Vietnamese Kwomintang, die 40 jaar geleden werd opgericht als een zijtak van de Chinese Kwomintang (De Chinese Nationalistische Partij, red. VB), de grootste politieke macht in Quang Nam en de omliggende provincies. Met een ongetwijfeld overdreven enthousiasme zeggen ze dat ze 50.000 leden hebben in de provincie en ze maken aanspraak op een goed deel van de zeggenschap op politiek en materieel gebied. De partij heeft erop toegezien dat meer dan de helft van de dorpshoofden en bijna alle kaderleden die uitgekozen zijn voor de training in Vung Tau, uit haar rijen komen. De leden van de Kwomintang maken er geen geheim van dat ze sparen voor later; dat ze geweren en andere uitrusting verdonkeremanen voor een doel dat indirect wel te maken heeft met de strijd tegen de Vietcong, maar weinig of niets met de strijd die nú gaande is.

Er bestaat dus wel een grond voor de verdenking van het leger dat Revolutionaire Ontwikkeling in feite ontwikkeling van de Kwomintang is.

In plaats van de hooggekwalificeerde rekrut die het programma vereist, krijgt de school in Vung Tau al te vaak Kwomintang funktionairissen, dienstplichtonderduikers en vrienden of verwanten van distrikts- of dorpshoofden. "De kaders zijn bang voor moeilijkheden, ontberingen en zelfopoffering", zei generaal Thang (de Minister voor Revol. Ontwikkeling, red. VB) in een eerlijk interview over deze problemen.

Het is echter niet eerlijk de teams al deze duidelijke tekortkomingen te verwijten, want hun training is gericht op werk in betrekkelijk veilige en regeringsgezinde streken, en dat is allesbehalve de toestand in de pacificatiezone Quang Nam. (.....)

E e n s o m b e r e p r o v i n c i e

In plaats van een vrolijke, tevreden gemeenschap die zich koestert in de stralen van een royaal uitgevoerd hulpprogramma, is Quang Nam een streek waarin een sombere, koude vijandigheid heerst. Over de hele provincie genomen was slechts 5 % van de stemmen ongeldig bij de verkiezingen van september j.l.; maar in het provinciale pacificatiegebied, waar 91,4 % van de bevolking ging stemmen, was 33 % ongeldig. Veel mensen stemden omdat ze wisten dat ze later hun roze afgestempelde kaart zouden moeten laten zien ten bewijze dat ze hun democratische plicht hadden vervuld; hun werkelijke sympathieën liggen ergens anders.

Van de economische hulp die bestemd is voor de vluchtelingen en voor de verwerkelijking van het goede leven dat het Revolutionaire Ontwikkelings Programma belooft, komt erbarmelijk weinig op de plaats van bestemming, de dorpen, terecht. Ik hoorde van een geval van 500 kisten bakolie die uit de provinciehoofdstad verzonden werden en waarvan er, volgens het distriktshoofd, maar 100 in zijn hoofdkantoor aankwamen. In een ander distrikt woonden alle dorpschouwen in de stad; sommigen hadden hun dorp nog nooit bezocht. (.....)

Eén van de problemen van de Revolutionaire Ontwikkelings teams is, dat ze vol enthousiasme uit Vung Tau komen en dat enthousiasme snel verliezen in de korrupte sfeer in de provincie. Veel provinciehoofden zijn namelijk allesbehalve enthousiast over revolutionaire veranderingen; voor hen is de status quo de meest voordelige. (.....)

G e e n g o e d e l e i d i n g

Het programma heeft een goede leiding nodig, en die ontbreekt maar al te vaak. "We kunnen er geen mensen voor krijgen uit trainingscentra van het leger", klaagde een Amerikaanse ambtenaar. "We kunnen geen legerofficieren krijgen. Kortom we kunnen geen rekruten krijgen van de klasse die we nodig hebben".¹⁷ is de minimumleeftijd, maar er zijn zelfs jongere rekruten geaksepteerd. Het is dan ook niet verwonderlijk dat de teams vaak taken moeten verrichten die hun krachten te boven gaan.

In sommige streken kunnen de teams nauwelijks buiten de hoofdsteden van de distrikten komen. Ze verliezen ongeveer 50 man per maand die bij hun acties gedood worden. Generaal Thang klaagt erover, dat de teams te weinig werkelijke steun van de bevolking krijgen en dat de teams, van hun kant, een vaak negatieve of passieve rol spelen bij de verdediging van dorpen en gehuchten. Er is ook een gebrek aan samenwerking tussen kaderteams en het bestuur van dorpen en gehuchten. De teams voeren onverstandige of onpraktische projekten uit, die in hun rapporten indrukwekkend lijken. Er worden scholen gebouwd waar er al te veel zijn, en andere taken worden haastig en achteloos afgedaan. In plaats van lang genoeg te blijven om de dorpelingen zover te krijgen dat ze zelf mee gaan helpen, vervullen de teams hun taken en vertrekken. Het gebouw dat ze achterlaten, wordt in het dorp niet beschouwd als een school voor het volk; het wordt geïdentificeerd met de regering en men vindt het ook niet jammer of verrassend als de Vietcong het komt afbreken.

E n k e l e g o e d e r e s u l t a t e n

Ondanks al deze tekortkomingen heeft het plan op sommige plaatsen succes gehad. Een mooi voorbeeld is de pacificatie van de provincie Binh Dinh. Daar vormde een Zuid-Koreaanse divisie een schild waarachter de kaders de Vietcongorganisatie konden opruimen en een nieuwe, zich uitbreidende kern van 70 dorpen konden opbouwen die aan alle verwachtingen van het Revolutionaire Ontwikkelings Programma beantwoordde.

De Vietcong is nooit erg actief geweest op de provincie Tuyen Duc. Er is daar dus minder concurrentie. Ook de werkzaamheden van de kaders rond de bergstreek Dalat en de duidelijk zichtbare verbetering in de fysieke staat en het uiterlijk van de dorpen tonen, wat er met het programma bereikt kan worden als de teams zich rustig aan hun taak kunnen wijden. (.....)

TIP AAN DER SPIEGEL

Een foto die op 10 januari in Saigon werd gepubliceerd (Rel. No. P 1975-1-67) door de 1e Infanterie Divisie, toont twee Amerikaanse soldaten, met het volgende onderschrift: "Een oog in het zeil. PFC Ronnie Daniels en Sgt. Michael Yazwinsky uit Giessen, West-Duitsland, zijn op hun hoede, terwijl ze uitkijken naar Viet Cong soldaten die proberen te ontsnappen uit de IJzeren

Driehoek gedurende de operatie CEDAR FALLS. De mannen behoren tot Co E, 1st Engr. Bn, 1st Inf. Div." Deze foto is het eerste bewijs dat er Duitsers in Vietnam vechten. Zou Der Spiegel kunnen uitzoeken of dit alleen maar een op zichzelf staande Duitse aanmelding betreft of dat hier sprake is van een overeenkomst met Westduitse autoriteiten ?

(I. F. Stone's Weekly, 13-2-'67)

HET VRAAGSTUK KY

door Tran Van Dinh, in 1964 zaakgelastigde en Ambassadeur van Zuid-Vietnam in Amerika
(New Republic, 21-1-'67)

Al de sleutelposten in de Zuid-Vietnamese regering worden tegenwoordig, tot toenemende verbolgenheid van de zuiderlingen, bezet door mensen uit het Noorden. Generaal Nguyen Cao Ky, de premier, is een noorderling, evenals de secretaris-generaal van het National Leadership Committee, dat Ky adviseert; de minister voor Nationale Wederopbouw (belast met de pacifikatie); de directeur-generaal van politie en militaire veiligheid; de ministers van Inlichtingen en Staatsveiligheid; de stafchef en de kommandant van de troepen die rond Saigon liggen om Ky te beschermen tegen een staatsgreep. Noorderlingen beheersen het leger, de politie, de pacifikatie en de propaganda; zij hebben al het geld, al de macht en beheersen zo 14 miljoen Zuid-Vietnamezen.

Toch zijn 63 van de 64 leden van het Centraal Comité van het Nationaal Bevrijdingsfront (NLF) zuiderlingen; het Comité dat de politieke afdeling van de Vietcong is en waarvan zowel het State Department als Ky beweren dat het een marionet is van Hanoi en Peking. De enige uitzondering, Nguyen van Tien, is een noorderling in die zin dat hij werd geboren in Noord-Vietnam; maar hij heeft het grootste deel van zijn leven als volwassene in het zuiden doorgebracht. Hij was onderwijzer in Saigon voor hij deelnam aan het verzet tegen de Fransen in 1945. Vorige maand werd Tien benoemd tot permanent vertegenwoordiger in Hanoi, waar hij tegen Harrison Salisbury van de New York Times zei: "Het noorden kan niet namens het zuiden spreken".

Generaal Ky's regiem wordt in gevaar gebracht zowel door de toenemende afkeer van de zuiderlingen om geregeerd te worden door de noorderlingen, als door de onderlinge onenigheden in zijn eigen staf. (.....)

Het konflikt tussen noorderlingen en zuiderlingen bereikte zijn krisishoogte een week voor de Manilla-konferentie van oktober 1966. Dr Huynh Tan Loc, ondersecretaris voor Gezondheidszaken, een zuiderling, werd gearresteerd door generaal Nguyen Ngoc Loan, die zelf uit het noorden komt en goed bevriend is met Ky. Generaal Ky kwam de crisis te boven door verschuivingen in het kabinet aan te brengen, maar de regeringskrisis was een weerspiegeling van de grote onenigheid tussen zuiderlingen en noorderlingen in de Wetgevende Vergadering. Het lid van de Wetgevende Vergadering dat de strijd tegen de overheersing van de noorderlingen in het bestuur van de militaire junta leidde, was Tran Van Van, een afstammeling van zuidelijke grootgrondbezitters die opgevoed was in Parijs en leider was van de groep politici die op 26 april 1960 het "Manifest van de Achttien" ondertekende, waarin de diktatuur van president Ngo Dinh Diem krachtig veroordeeld werd. (Deze 18 politici worden ook wel de Caravelle groep genoemd, omdat zij bijeenkwamen in het luxueuze hotel Caravelle, in de benedenstad van Saigon). (.....)

B e s l i s s i n g d o o r m o o r d

Omstreeks 8.30 uur in de ochtend van 7 december werd Tran Van Van, toen hij met zijn auto naar zijn kantoor reed, door 2 schutters op een motorfiets die van dichtbij vuurden, gedood. Onmiddellijk gaf Ky's bureau een verklaring uit waarin aan de Vietcong de schuld van de moord werd gegeven. Diezelfde dag om 6 uur 's middags bracht politiechef Loan op zijn kantoor voor de pers een twintigjarige jongen, Vo Van En, die toegaf dat hij in het komplot betrokken was, maar alleen als bestuurder van de motorfiets. De andere moordenaar was nog voortvluchtig.

Noch het snelle communiqué van Ky's bureau, noch de spoedige arrestatie van Vo Van En slaagden erin de Wetgevende Vergadering en het publiek te overtuigen dat de Vietcong achter

deze moord zat. De volgende dag veroordeelde de Vergadering in een boodschap gericht tot de natie "de barbaarse daad die tot doel had de eliminatie van een volksvertegenwoordiger die vecht voor de werkelijke vrijheid van het volk". De boodschap noemde de Vietcong niet, maar klaagde "de moordenaars aan, uit welk kamp deze ook kwamen." (.....)

Een paar weken voor zijn dood liet Tran Van Van aan vrienden, - waartoe ook Richard Critchfield van de Washington 'Evening Star' behoorde - een in het Engels gesteld artikel zien voor mogelijke publikatie in de Amerikaanse pers, aangezien de regering in Saigon de publikatie daarvan in de plaatselijke pers belet had. Het artikel beschuldigde de noorderlingen van het Saigon-regiem ervan dat ze "neokolonialisten" zouden zijn (waarmee de Vietcong trouwens ook de Amerikanen betitelt). Aan vrienden vertrouwde Tran Van Van toe dat hij graag mee wilde doen aan de presidentsverkiezingen tegen het einde van 1967. Als hij eenmaal gekozen zou zijn, zou hij een dialoog beginnen met het NLF van de Vietcong om de oorlog te beëindigen. Tran Van Van had vele relaties in het NLF, in het bijzonder Huynh Tan Phat, een voormaligerijke architect in Saigon, tegenwoordig sekretaris-generaal van het Front. Tran Van Van geloofde dat hij als zuiderling kon praten met zuiderlingen van het Front.

Op 9 december beschuldigde de klandestiene Vietcong radio, die op de een of andere manier alle B-52 bombardementen heeft overleefd, Saigon ervan dat zij Tran Van Van gedood zouden hebben. Een jaar geleden toen een uitgever van een krant in Saigon, Tu Chung, vermoord werd, beroemde de Vietcong zich erop hem vermoord te hebben, vanwege zijn "samenwerking met de CIA". Op 21 december beschuldigde politiechef Loan een lid van het comité van onderzoek, dat tenslotte gevormd was, ervan dat hij getracht zou hebben Vo Van En over te halen om zijn bekentenis in te trekken. Het lid in kwestie, Vo Quy Chung is lid van de Wetgevende Vergadering en leider van haar militante zuidelijke groep.

Tegen deze achtergrond is het niet moeilijk te begrijpen waarom het Zuid-Vietnamese volk weigert de officiële Saigon-versie van de moord te geloven.

De datum van het proces tegen de vermoedelijke moordenaar van Tran Van Van is nog niet vastgesteld en het onderzoek was nog gaande toen Dr. Phan Quan Dan, een in Harvard opgeleid lid van de Vergadering, nauwelijks aan de dood ontsnapte door een bomaanslag op 27 december. Dr. Dan, een bekend arts en volhardend vechter tegen de diktatuur - hij werd onder Diems regiem gevangen gezet - is een kandidaat voor het presidentschap en zijn medestanders in de Vergadering zijn leden van de "Beweging voor Herstel van Het Zuiden", de macht achter wijlen Tran Van Van.

BEKNOPT OVERZICHT VAN DE BELANGRIJKSTE GEBEURTENISSEN

van 10 tot 24 februari 1967

- 10 februari - Oe Thant dringt aan op onvoorwaardelijke verlenging van het Tet-bestand. Wederzijds worden schendingen van het bestand gerapporteerd. Johnson vraagt \$ 2,5 miljard voor economische hulp in het komende fiscale jaar. Hiervan is meer dan 20 % voor Zuid-Vietnam bestemd. Beide partijen verhogen hun transport-activiteit ten behoeve van de ravitaillering.
- 12 februari - Om 7 uur (plaatselijke tijd) zijn officieel de vijandelijkheden weer hervat, behalve de bombardementen op Noord-Vietnam. Twee Amerikaanse toestellen zijn neergeschoten, waarvan een boven Haiphong.
- 13 februari - Het bevrijdingsfront pleegt een aanslag op het Amerikaanse hoofdkwartier te Saigon. Ho Chi Minh vraagt de Paus, in antwoord op diens oproep van 8/2, zijn invloed uit te oefenen een einde aan de oorlog te maken. In Saigon wordt verklaard dat de transportactiviteit in Noord-Vietnam de laatste dagen aanzienlijk verminderd is.
- 14 februari - De bombardementen op Noord-Vietnam worden weer hervat. Hanoi protesteert bij de ICC tegen bombardementen op woonwijken en economische doelen in de provincies Thanh Hoa, Ninh Binh en Nam Ha.
- 15 februari - Na telkens de strijd ontweken te hebben, heeft het Bevrijdingsfront nu ook de operaties hervat. Op de rivier Long Tau, die Saigon met de zee verbindt, zijn drie

- mijnenvegers vernietigd, de helikopterbasis bij Nha Trang en een stelling bij Pleiku aangevallen en een hevig gevecht geleverd met Zuidkoreaanse eenheden bij Quang Ngai, in Midden-Vietnam.
- 18 februari - De Wereldraad van Kerken publiceert een uit zes punten bestaand vredesplan, waarin zij zich achter de ideeën van Oe Thant schaart. 5000 Amerikaanse geleerden hebben zich uitgesproken tegen de chemische oorlogsvoering. India veroordeelt het hervatten van de bombardementen. Voor de oorlog in Vietnam heeft het Congres \$ 4,5 miljard extra toegestaan. De Quakers mogen wel medicijnen naar Zuid-, maar niet naar Noord-Vietnam zenden.
- 19 februari - India tracht kontakten te leggen tussen de VS en Noord-Vietnam. Volgens de minister van Buitenlandse Zaken, Chagla, zijn deze afgesprongen op het hervatten van de bombardementen.
- 20 februari - McNamara verklaart dat de bombardementen op Noord-Vietnam weinig effect op de infiltratie en bevoorrading hebben gehad. Met name noemt hij de aanvallen op de oliedepots van Haiphong 'bizar nutteloos'.
- 23 februari - Op China's beschuldiging dat Rusland Noord-Vietnam helpt met verouderd materiaal antwoordt 'Novosti' dat China ermee knoeit en onderdelen achterhoudt. Ten einde de oorlog te helpen financieren, heeft Johnson een 'lening voor de vrijheid' uitgeschreven met een rente van 4.74 %, het hoogste percentage ooit aangeboden. Een record aantal van 21 operaties tegelijk wordt tegen de Vietcong gehouden. De jongste is operatie 'junction City', vlak bij de Cambodjaanse grens. Het is een operatie van het type 'ijzeren driehoek', en gaat tegen de zone C.

(Le Monde - NRC - Utrechts Nieuwsblad)

AAN DE ABONNEES VAN HET VIETNAM BULLETIN

De voorlichting in ons land over Vietnam is nog steeds onvoldoende. De abonnees van het Vietnam Bulletin die menen dat dit Bulletin een goede aanvulling op de voorlichting kan geven, verzoeken wij mee te helpen mogelijk te maken dat dit Bulletin door meer mensen gelezen gaat worden. Wij verzoeken deze abonnees na te gaan wie in hun vrienden- en kennissenkring nog geen abonnee is en er mogelijk toch belangstelling voor heeft. Op onderstaande invulbon kan men zowel abonees, als gegadigden voor een proefnummer opgeven.

Ondergetekende	(naam abonnee Vietnam Bulletin)
geeft op	(naam)
	(adres)
	(woonplaats)

als abonnee/als belangstellende voor een proefnummer.

(als brief opzenden of opplakken op briefkaart)

MEDEDELINGEN

Vietnam Hear-in (Guido Gezellestr. 15, Rotterdam, tel. 282722). Vietnam-discussie op vrijdag 7 april in gebouw Odeon, Gouvernestraat 64, Rotterdam. Voorzitter Mr. G. J. P. Cammelbeeck. Inleiders: prof. B. Landheer en R. R. Eybersen.

Vietnam betoging Brussel, zaterdag 4 maart op de Jacquainlaan. Inlichtingen voor bussen: tel. 070-674216.

Vietnamweek Groningen (incl. 05900-36625). Zaterdag 4 maart 2 uur Ossenmarkt: protestmars. Na afloop bijeenkomst in Het Tehuis, Lutke Nieuwstraat 13, waar spreken: prof. dr. B. Delfgaauw, Mr. J. N. Scholten, Jan Blok, Dr. K. Strijd. Van 4-11 maart dagelijks van 10 tot 22 uur in het Koetshuis, Poelestraat, fototentoonstelling. Tijdens de tentoonstelling wordt de film van Madeleine Riffaud gedraaid. Opening van de tentoonstelling op 4 maart om 10 uur door prof. dr. B. Delfgaauw.

Zaterdag 11 maart, 20.00 uur in Het Tehuis, Lutke Nieuwstr. 13, voorstelling van het Vietnam-toneelstuk van Theater Terzijde.

Woensdag 15 maart: scholierenmiddag Vietnam.

Aktiegroep Vietnam (Belieslaan 2, Heiloo). Goede Vrijdag (24 maart) om half zes bij de Dokwerker, Amsterdam: speciale protestmars met kruizen.

Op 25, 26, 27 maart protestmars Rotterdam, Den Haag, Leiden, Haarlem, Amsterdam.

Inlichtingen: Carl Eisma, Loevesteinlaan 899, Den Haag

Tweede Paasdag, in plaats van de maandelijkse mars, nationale protestmars tegen de Vietnamoorlog en ABC-wapens. Start half zes bij de Dokwerker, Amsterdam. Samen met het Comité 1961 voor de Vrede.

Aktiegroep Vietnam Alkmaar (Belieslaan 2, Heiloo) Zaterdag 4 maart 3 uur protestmars van de Bergerhout.

Aktiegroep Vietnam Rotterdam (St. Jozefstr. 141, tel. 231028). Zaterdag 18 maart 2 uur protestmars vanaf het Stadhuisplein.

DRUKWERK

Port betaald
AMSTERDAM

Afz.: Vietnam Bulletin
ASVA
Weesperstraat 51
Amsterdam-4
HOLLAND